

Přisvědčiti nelze však zmateční stížnosti, pokud spatřuje ve zjištěné skutečnosti, že Sch. hrozil Bohumilu K-ovi, jenž se pokusil o útěk, postřelením, by mu útěk zamezil, zvláštní skutkovou podstatu zločinu dle § 98 tr. zák. Výhrůžka ta měla za účel, zadržeti prchajícího K-a, a tvořila takto patrně též jen prostředek omezování jeho osobní svobody, pro nějž jest se obžalovaným zodpovídati již dle § 93 tr. zák.

Čís. 329.

Při posuzování, zda jde o přestupek podezřelé koupě dle § 477 tr. zák., jest vzíti zřetel též na jakost koupeného předmětu.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1921, Kr I 679/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 21. května 1920, pokud jím stěžovatel byl uznán vinným přestupkem koupě podezřelé věci dle § 477 tr. zák., rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozsoudil.

D ů v o d y:

Proti odsouzení pro přestupek § 477 tr. zák. uplatňuje zmateční stížnost důvod § 281, čís. 9 a) tr. ř. a dovozuje, že nebylo prokázáno, že podšívky byly ukradeny, že nízká cena, již se rozsudek na odůvodnění podezřelosti nákupu jediné dovolává, sama o sobě nemůže odůvodňovati tuto podezřelost, kdyžť rozsudek pomíjí veškeré další okolnosti, za nichž podšívky byly koupeny. Ovšem nevyžaduje § 477 tr. zák. na rozdíl od §u 185 tr. zák. průkazu, že předmět zakoupený byl ukraden neb že ho bylo nabyto jinakým způsobem, jenž se přičítá trestnímu zákonu; stačíť, že jest původ předmětu nejistý a že lze důvodně míti za to, že předmět pochází z krádeže. Avšak zákon v § 476, jehož se § 477 tr. zák. dovolává, poukazuje výslovně na j a k o s t p ř e d m ě t u, jenž vzbuzuje v kupujícím podezření, že jde o věc kradenou. S touto stránkou věci se rozsudek vůbec nezabýval, jakkoli hájení se obžalovaného, že koupil podšívky od italského vojína, jenž tvrdil, že je dostali od italského červeného kříže a že je prodává, poněvadž jich nepotřebuje a má hlad, mělo vésti soud nalézací k tomu, by si jí náležitě povšíml, to tím spíše, ana tato jakost věci mohla po případě vysvětliti způsobem pro stěžovatele příznivějším nízkost placené ceny, o niž rozsudek opírá v první řadě své přesvědčení o vině stěžovatelově.

Čís. 330.

Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z.).

Skutková podstata § 21 jest splněna, dal-li pachatel na jevo vůli, že jest ochoten za předmět potřeby, jejž hodlá dále zciziti, dáti určitou cenu pře-

vyšující ceny v cit. § uvedeně, aniž jest třeba, by ten, komu svědčila nabídka, měl zboží pohotově a by skutečně došlo k uzavření obchodu.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1921, Kr I 161/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Plzni ze dne 4. února 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem dle § 21 čís. 2 lit. a) cís. nař. ze dne 24. března 1917. čís. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti dle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že prý nebylo zjištěno, byl-li svědek Rudolf M. v době, kdy ho došel závadný korrespondenční lístek obžalovaného, v držení nějakých koží či nikoli. Neměl-li tehdy vůbec žádného zboží, nemohla prý býti za ně cena přeplacena. Všeobecná taková nabídka, jako je korespondenční lístek, nemohla by prý zakládati skutkovou povahu trestního činu přeplácení, poněvadž toto předpokládá prý konkrétní koupi. Stížnost je na omylu. Ustanovení § 21 cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z. spokojuje se s pouhou jednostrannou činností pachatele a stačí proto k založení jeho zodpovědnosti úplně, když dá jakýmkoli, avšak srozumitelným způsobem na jevo svou vůli, že je ochoten za předmět potřeby, jež dále zciziti hodlá, dáti určitou cenu převyšující ceny v § tom uvedeně, aniž je třeba, by skutečně došlo k uzavření obchodu. Zákon se vyjadřuje jen »kdo při nákupu přeplácí . . .«. Kladeť se takovou nabídkou základ k uzavření smlouvy kupní, jež patříc ke smlouvám konsensualním, přichází k místu již usjednocením se stran co do předmětu koupě a jeho ceně. Dodání zboží není náležitostí smlouvy kupní, nýbrž jen jejím splněním a je proto pro otázku přeplácení cen lhostejno, zdali ten, komu cena byla nabízena, měl zboží pohotově či zda by teprve musil je sobě opatřiti ke splnění smlouvy. Závadnou nabídkou byl proto trestný čin již dokonán a nemůže pak přijíti v úvahu pokus přeplácení, tím méně může býti řeči o netrestném přípravném jednání. Je-li dle toho právní posouzení věci nalézacím soudem správné, pak nebylo ani třeba, by učinil zjištění stížností postrádané. Není tu proto ani důvodu zamatečnosti dle čís. 5 ani dle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 331.

Předražování (cís. nař. ze dne 21. srpna 1916, čís. 261 ř. z.).

Úmysl, požadovaný v § 21 čís. 2 cit. nař. musí býti na straně pachatelově již v době nákupu předmětu potřeby.

I spoluvinník dle § 5 tr. zák. musil v době skutku věděti, že přímý pachatel nakoupil předměty potřeby již v úmyslu, by jich cenu stupňoval na nepřiměřenou výši.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr I 646/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu,